

УДК 334.330.46.

ПРОВАЙДИНГ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ІННОВАЦІЙ: СТРАТЕГІЇ ТА МЕХАНІЗМИ

***Гудзь О.Є., доктор економічних наук
Державний університет телекомунікацій***

У статті розглянуто теоретичні й практичні аспекти формування стратегій та механізмів провайдингу технологічних інновацій, здійснено моніторинг існуючих проблем та запропоновані авторські підходи щодо їх вирішення у світлі реалій сучасного економічного простору.

Технологічні інновації, провайдинг інновацій, стратегії технологічного розвитку, механізми провайдингу інновацій.

Постановка проблеми. Нововведення виступають основою творчого процесу, який викликає зростання продуктивності праці та примноження кількості робочих місць. Інновації вирішують широкий спектр питань, які розраховані на якісні зміни. У змаганнях між економічними агентами перемагає той, хто зумів адаптувати свою стратегію розвитку до особливостей зовнішнього середовища, досяг успіхів у комерціалізації інновацій. Технологічна компонента слугує основою інноваційного потенціалу і пріоритетним імперативом забезпечення конкурентних переваг національної економіки. Техніка як фактор виробництва містить і технологію як внутрішній закон, що визначає структурні та функціональні форми її існування. Актуальною історичною формою цього фактора став технічний капітал, що визначає глобальне лідерство розвинутих країн. Економічну сутність технічного фактора характеризує ступінь технічного та технологічного розвитку виробництва, що слугує передумовою появи наукомістких виробництв і призводить до підвищення віддачі капіталу і трудового фактора [2]. Водночас, розповсюдженою є теза, що саме новації, випереджаючий розвиток високотехнологічних галузей, зі значною часткою доданої вартості є рушійною силою, що здатна забезпечити довготривале економічне зростання. Тому визначення стратегії і механізмів провайдингу технологічних інновацій є одним з основних завдань, виконання якого забезпечує ефективне функціонування економічної системи, оскільки недоліки в стратегіях і механізмах провайдингу технологічних інновацій зумовлюють економічну кризу і втрату конкурентоспроможності та відсталість підприємств України.

Аналіз останніх досліджень. Пошуком дієвих стратегій і механізмів провайдингу технологічних інновацій, займаючись багато вчених, зважаючи на те, що проблеми активізації провайдингу інновацій вимагають термінового розв'язання, українські. З проміжних, особливо вагомими вважаємо розробки: В. Андрійчука, А. Войтюк, В. Галушки, О. Гудзинського, П. Друкера, Г. Єрмакова, Д. Ісмаєва, К. Найта, В. Онегіної, О. Олійника, К. Оппенлендера, П. Стецюка, М. Маліка, П. Саблука, Б. Санто, А. Чупіса, Й. Шумпетера, А. Ястремського. Переважно, дослідники наголошують, що суттєві зрушення щодо провайдингу технологічних інновацій, вимагають потужного фінансового забезпечення та державного регулювання. Проте, незважаючи на значний внесок вчених у вивчення цих питань, за межами сучасних досліджень залишилися визначення можливостей провайдингу технологічних інновацій у зрізі інноваційної збалансованості, що висуває принципово нові вимоги до стратегій і механізмів цього процесу і означає простір для подальшого розгортання наукових пошуків і дискусій.

Мета досліджень. Метою даної статті є розгляд теоретичних і практичних аспектів формування стратегій та механізмів провайдингу технологічних інновацій, виявлення існуючих проблем та розробка авторських підходів щодо їх розв'язання у світлі запитів та викликів сьогодення.

Результати досліджень. Після ознайомлення з програмою діяльності нового уряду України створюється враження, що всі очікування на порятунок від економічного колапсу країни Кабінет Міністрів пов'язує з фінансовою допомогою ззовні. У списку цілей і завдань членів уряду багато дійсно невідкладних і дуже важливих справ. Однак серед пріоритетів державної політики не значиться розвиток інноваційної сфери та її наукового потенціалу, що грають ключову роль в економічному підйомі та інвестиційній привабливості економік країн світу. Нині у розвинених країнах конкурентними перевагами є не так матеріальні ресурси, як нові знання й технології. А конкуренцією вважається динамічний процес виявлення нового знання. Результати статистики не оптимістичні, якщо у розвинутих країнах до 90% приросту ВВП забезпечується за рахунок впровадження нових технологій, то частка України на ринку високотехнологічної продукції, становить 0,05-0,1%, а інноваційна діяльність характеризується структурною перебудовою, інституційною неповнотою, неузгодженістю та незбалансованістю технологічних, економічних та соціально-ціннісних аспектів. Наукомісткість промислового виробництва не перевищує 0,3%, а частка високотехнологічної продукції постійно знижується. Частка

інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції становить 3,8 %, а у країнах ЄС – 40-60 % [3, с. 127].

Світ не сповільнить у своєму розвитку, щоб дати підприємствам України можливість озирнутися і подумати. Зараз підприємства України характеризуються технологічною відсталістю. В останні роки зростання інноваційного потенціалу відбувається на старих потужностях за рахунок переважно екстенсивних факторів, а це призводить до того, що технологічні нововведення поступово замінюються дешевою робочою силою, що загрожує системним відривом економіки підприємств України від передових країн через несумісність технологій, економіки і соціальних умов. Більшість українських підприємств, навіть у майбутньому, виявляться неконкурентоспроможними і неефективними. Наприклад, українські підприємства часто виробляють конкурентоспроможну продукцію неефективними засобами, які характеризуються високими енерго-, матеріалозатратами і трудомісткістю, низькою заробітною платою, невисокими доходами. Нині, в Україні домінуючими є виробництва третього і четвертого технологічних укладів (частка яких становить близько 80%), а п'ятого (6-8% загального обсягу виробництва за регіонами) і шостого технологічних укладів (1-3%) частки мізерні.

Зараз на забезпеченість конкурентоспроможності та ефективності українських підприємств впливає ряд гальмівних чинників, серед яких відзначимо наступні: недостатність фінансових ресурсів та інформації щодо провайдингу технологічних інновацій; низький рівень попиту на інноваційну продукцію; небажання і слабка сприйнятливність підприємств до впровадження технологічних інновацій; низький рівень інноваційного потенціалу підприємств; нестача кваліфікованого персоналу; труднощі щодо кластеризації, кооперації та інтеграції з іншими підприємствами; нерозвиненість інституту державно-приватного партнерства тощо.

Цікаво, що інноваційна активність підприємств за останні п'ять років не перевищувала 7,1%, а обсяг реалізованої інноваційної продукції склав лише 3,3% (всього 1,5% - реалізовано за кордон). У країнах Великої сімки кількість підприємств, що впроваджують інновації становить 70-80% [5 с. 22].

У структурі національної економіки джерела та напрямки технологічних змін серед галузей різного ступеня наукоємності істотно різняться, що впливає на варіанти інноваційної поведінки економічних суб'єктів, а це залежать від галузевої та технологічної спеціалізації, розміру інноваційної фірми, типу товару, інноваційних цілей, джерел інновацій, наявності інноваційної інфраструктури та інститутів розвитку.

Найпоширенішою причиною низької інноваційної активності підприємств часто називають відсутність фінансових ресурсів для фінансування інновацій. Підприємства, здійснюють фінансування інновацій в межах 10% від отриманого прибутку. Цікаво, що інновації на підприємствах здійснюються, переважно для оновлення та диверсифікації продуктів, збільшення частки ринку, скорочення витрат виробництва, зниження матеріальних витрат, забезпечення сучасних стандартів якості продукції тощо.

Фінансування провайдингу технологічних інновацій повинно забезпечувати вирішення наступних завдань: формування необхідних передумов для швидкого та ефективного впровадження технічних новинок; забезпечення структурно-технологічної перебудови; збереження і розвиток стратегічного науково-технічного потенціалу; створення умов для збереження кадрового потенціалу науки і техніки, недопущення еміграції висококваліфікованих наукових кадрів.

Для реалізації поставлених завдань необхідно забезпечити якомога більший перелік джерел надходження грошових коштів, механізм їх акумулювання та вкладання в інноваційні проекти, а також систему контролю за ефективністю використання та повернення коштів.

Безперечно, фінансування провайдингу технологічних інновацій має відбуватися на наступних засадах: забезпечення ефективності впровадження інновацій; диверсифікація джерел фінансування; обґрунтованість і законність способів акумуляції коштів; гнучка система фінансового забезпечення; фінансування провайдингу технологічних інновацій на всіх етапах життєвого циклу.

За останні роки основним джерелом фінансування технологічних інновацій в Україні є власні кошти підприємств, частка яких у загальному обсязі фінансування інноваційних робіт за останні 10 років збільшилась і становила 59,35%. Проте використання самофінансування інноваційних заходів не завжди гарантує підприємствам високі темпи розвитку. При чому, освоювати технологічні інновації за рахунок власних коштів мають можливість лише великі підприємства.

До залучених джерел відносять бюджетні асигнування, кошти спеціальних позабюджетних фондів, банківські кредити, іноземні інвестиції, кошти від реалізації облігацій підприємства, кошти вітчизняних та іноземних інноваційних, венчурних, інвестиційних фондів, компаній та банків, кошти „бізнес-ангелів”, кошти, отримані на умовах франчайзингу, лізингу, селенгу, факторингу, форфейтингу, вітчизняні та міжнародні фонди, які надають гранти. Ресурси, залучені на фондовому ринку, є незначними, також

незначними є і довгострокові позики комерційних банків. Обсяг фінансування інноваційних робіт за рахунок державного бюджету становив всього 1,08%. Україна посідає не найкращі позиції в світових рейтингах. Відповідно до цього й обсяги іноземного капіталу, що вкладається в провайдинг технологічних інновацій вітчизняних підприємств, не є достатнім. В Україні інвестиційні фонди з'явилися лише в 2001 р., хоча перші спроби були ще в 1990 рр. В Україні є більше 1000 інвестиційних фондів та функціонує близько 60 інвестиційних банків, хоча останніми роками вони не показують позитивну дохідність. Україні діє Асоціація приватних інвесторів, які, крім надання стартового капіталу, також надають управлінський та професійний досвід, рекомендації, необхідні зв'язки та іміджеву підтримку. Однак, незважаючи на існування цілої асоціації інвесторів, основи діяльності „бізнес-ангелів” як альтернативної форми підтримки та розвитку інноваційної діяльності в нашій державі лише формуються. Цікаво, що є бренди, мережі яких в Україні розвиваються за франчайзингом, – це: Піца Челентано, Форнетті, Наша Ряба, FitCurves, New-York-Street-Pizza, Mexx, Nike, Bosch Service та ін.

Витрати на технологічні інновації в Україні демонструють низхідну тенденцію. Дослідження і розробки у витратах на технологічні інновації становлять не більше 12-14 %, з переважанням купівлі готової техніки, машин і устаткування, що характеризує основний спосіб технологічної модернізації. Тобто, утворюється розбалансованість витрат, більше витрачається на підготовку до упровадження і зовсім невелику частку займають витрати підприємств на придбання саме інноваційних технологій.

Для фінансування технологічних інновацій може бути задіяний один або декілька з перерахованих механізмів (багатоканальне фінансування). Процес фінансового забезпечення технологічних інновацій, повинен мати стратегічний характер і ґрунтуватися на наступних принципах: підпорядкованість стратегічних завдань фінансової стратегії стратегічній меті інноваційного розвитку; варіабельність та гнучкість стосовно змін зовнішнього середовища; відповідність фінансової стратегії існуючому інвестиційному клімату, напрямам державного регулювання; паралельність розроблення маркетингової та фінансової стратегій інноваційного розвитку; прийнятний рівень ризику фінансових рішень; достатність фінансових ресурсів для реалізації проектів технологічного розвитку; ефективність фінансування.

Враховуючи коливання курсу гривні, фінансування досліджень в Україні в 15-20 разів менше, ніж в середньому в Європейському союзі. Рівень фінансування досліджень і розробок в абсолютних

цифрах в Україні приблизно в десять разів нижче, ніж у Польщі, в 100 разів нижче, ніж у Росії, в 1000 разів нижче, ніж в США. Середня кошторис однієї НДР в 2013 році склала 233 тис. Грн. (що при існуючому курсі менше, ніж, зокрема, річна стипендія одного німецького аспіранта). Частка загального обсягу фінансування НДР у ВВП становила 0,77%. Бюджетне фінансування науки опустилося до позначки, нижче 0,25% ВВП, що є показником слаборозвинених країн Африки (орієнтир, визначений Лісабонською стратегією для країн ЄС - 3%). Основні джерела фінансування НДР в Україні розподіляються між державним бюджетом (більше 48%), бізнесом (30%) та іноземними донорами (близько 22%).

На протигагу світовій тенденції, коли країни, постійно нарощуючи свій науково-інноваційний потенціали, покращують в результаті і інвестиційну привабливість, Україна, навпаки, його втрачає, знижуючи, відповідно, свою інвестиційну привабливість. Як свідчать дослідження компанії Battelle [6], світові валові витрати на наукові дослідження і розробки (R & D) протягом 2012-2013 рр. зросли на 2,7% (з 1517 млрд дол. за паритетом купівельної спроможності, до 1558 млрд дол.).

Світовими лідерами за обсягами R & D витрат у були США, Китай і Японія. Характерно, що в межах позначеної тріади вищими темпами зростали R & D інвестиції Китаю. Так, протягом 200-2013 рр. темп їх зростання становив 147,5%, тоді як у США - 127,5%, Японії - 113,6%. На тлі цих країн українські валові інвестиції в інноваційну сферу економіки досить скромні - близько трьох мільярдів доларів. За показником 2013 р це в 150 разів менше, ніж у США. Беручи до уваги світові тенденції, і враховуючи взаємозв'язок між науковими дослідженнями і розробками з економічним зростанням, складно пояснити неадекватне ставлення до інновацій та науки в українському суспільстві. За міжнародними оцінками, одне робоче місце в R & D секторі економіки забезпечує функціонування більше двох робочих місць в інших її сферах.

Незважаючи на очевидні позитивні тенденції розвитку інноваційної сфери в світі, українська економіка демонструє протилежну закономірність. Феномен швидкого наукоємного економічного зростання поки що не спрацьовує. Україна невпинно втрачає свій інноваційний і науковий потенціали. У розрахунку на 10 тис. Чоловік економічно активного населення чисельність дослідників в Україні протягом 2005-2014 рр. зменшилася в 1,3 рази. За матеріалами Державної служби статистики України, на протигагу світовій тенденції, в країні кількість установ, що здійснювали науково-технічну діяльність, протягом 2005-2014 рр. зменшувалася. Фактором, додатково ускладнює позначену проблему, є масштабні

зміни демографічної ситуації в країні. Так, за дослідженнями Світового банку (Доповідь про світовий розвиток, 2013), трудові ресурси України зменшуються щороку майже на 160 тис. чоловік.

Нова сутність світової економіки полягає в тому, що високий рівень розвитку інноваційної сфери може бути притаманний не тільки високорозвиненим економікам. І завдяки цьому феномену країни, які не входять до клубу високорозвинених, мають можливість увійти до нього саме завдяки нарощенню потенціалу інноваційної сфери та ефективності її функціонування.

Механізм, що забезпечує процеси розвитку визначається як складовий механізму управління, і у відповідності з теорією управління повинен об'єднувати цілі, критерії, фактори, методи управління. В умовах гострої конкуренції і мінливості ситуації на ринку дуже важливо не тільки концентрувати увагу на внутрішньому стані справ підприємства, але і виробляти довгострокову стратегію. Нові стратегії неминуче вимагають нових знань. 30 років тому менеджери опановували одним навиком в рік. Сьогодні кожен день приносить їм як мінімум один новий навик. Завтра це буде відбуватися щогодини. „Важкі часи дають вам сміливість мислити про неймовірний”, - стверджував президент Intel Енді Гроув. Неймовірне раніше, стає можливим сьогодні. І одне відомо напевно: найважливіші вміння та відповіді завтрашнього дня не спираються на уміння і відповіді дня сьогоднішнього. Зміни відбувалися і відбуваються під дією трьох факторів: технології, інститути й цінності (інструменти, правила і норми).

Проблема визначення стратегій провайдингу технологічних інновацій зосереджена в тому, що майбутня конкурентоспроможність і успішність підприємств не визначається існуючими умовами і регламентами. Таким чином, необхідно переглянути, що представляє цінність для бізнесу, а що ні. Так, Hewlett-Packard отримує більшу частку прибутку на товарах, які рік тому ще навіть не випускалися. Microsoft: Windows '95 були запущені по всьому світу за один день. Нова бізнес-реальність вимагає набагато більшої гнучкості. ІТ-гуру Кевін Келлі влучно зауважив: „Зараз, багатство генерується за допомогою інновацій”. Інновації - це не просто питання технологій. Переважно технологія - це лише невелика частина процесу. Технічний прогрес не зупинити. Одна яскрава ідея неминуче тягне за собою іншу. Технології штовхають нас вгору по піраміді потреб Маслоу. Вони не питають дозволу. За інформаційними технологіями приходять біо- і нанотехнології.

Інноваційний розвиток проявляє себе цілеспрямованою і незворотнім в результаті циклічного переходу на якісно новий рівень. Вибір ефективної стратегії провайдингу технологічних

інновацій стає основою успіху. Тільки правильна стратегія невинного інноваційного просування вперед дає шанси не тільки утримати, але і поліпшити позиції всіх підприємств.

Слід зазначити, що переважна більшість ідей нових товарів генерується на основі потреб ринку (75%), але і більшість їхніх невдач викликається саме ринковими факторами (75%). Успіху на ринку досягають близько 65% інновацій, хоча лише 10% їх дійсно є новими, а 20% тільки новими версіями відомих товарів.

Цікаво, що цілий ряд країн, які мали і мають значно менший інноваційний потенціал ніж Україна, розвиваються набагато швидше, причому переважно на основі інновацій. Зокрема, Сінгапур і Гонконг займають значні сегменти на ринку електронної техніки. Сінгапур - держава з населенням в 4000000 чоловік і територією не більше Києва - експортує продукції на 110 млрд. Дол. На рік, що значно більше Росії - найбільшої по території держави світу з населенням близько 150 млн. Чоловік.

Для більш ефективної реалізації своїх можливостей підприємства повинні переходити від одиночного провайдингу технологічних інновацій до масштабного комплексному процесу генерування та освоєння нововведень, а саме, стати на шлях інноваційного розвитку.

Міжнародні експерти визначають 4 фактора низької інноваційної активності українських підприємств: домінуюча частка традиційних галузей, які не є науково інтенсивними; висока інфляція, коливання курсу, високі процентні ставки не створюють сприятливого інвестиційного клімату; існуючі інструменти підтримки інновацій (інвестиційні фонди, технопарки, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій тощо) обмежені у фінансових можливостях; для банків більш привабливим є кредитування інших видів підприємницької діяльності [7]. Керівники підприємств серйозною перешкодою вважають занадто високі ризики і початкові витрати на інновації, невизначений попит на інноваційну продукцію і наявність сильних конкурентів. Зараз, „щоб утримати конкурентоспроможну позицію, все більше підприємств розробляють нові бізнес-моделі, підкріплюючи свої нововведення стратегічним інструментарієм” [8 с. 2].

Тим часом, успішність підприємств України на міжнародних ринках невід'ємно пов'язана з конкурентоспроможністю економіки держави. Тому. стримуючими факторами для прискореного інноваційного розвитку підприємств України ми вважаємо наступні: виключення з числа основних двигунів економіки передової освіти, науки та інновацій (натомість відбудеться орієнтація України на зовнішні запозичення, які, на жаль, не використовуються для

інвестицій в нові технології та засоби виробництва, за часів незалежності України її зовнішні запозичення зросли більш ніж у 17 разів, наближаючись зараз до критичних значень); неодноразові спроби реформувати національну науку і освіту залишалися, і залишатимуться "косметичними", оскільки ніколи не носили цілісного міжгалузевого характеру і не спрямовувалися на інноваційний розвиток держави; незбалансованість структури та обсягів державного замовлення на підготовку кадрів з потребами ринку праці та з перспективними напрямками розвитку країни; слабкий захист інтелектуальної власності та вміння ефективно управляти нею; між патентом і впровадженням в Україні існує величезний розрив; відсутні механізми стимулювання і заохочення інноваційної діяльності (навпаки, комерціалізації винаходів в Україні чиниться спротив через незорієнтованість на інноваційний розвиток податкової систему, суперечливе законодавство, рейдерство); мало зарубіжних і національних інвесторів високотехнологічного бізнесу (вони не йдуть у цей сектор, враховуючи відсутність механізмів інноваційної діяльності, відповідного законодавства та стабільності).

Що ж потрібно змінити в країні, щоб вона почала рухатися шляхом інноваційного розвитку? На нашу думку, необхідні наступні кроки: заснувати дієву державну політику, спрямовану на пріоритетний науково-технологічний розвиток (досі така політика тільки декларувалася); створити керовану інноваційну модель розвитку держави за напрямками, відповідних природних і людських ресурсів країни; здійснити комплекс заходів, спрямованих на підвищення конкурентоспроможності національної науки і освіти; завершити формування єдиного законодавчого поля інноваційної діяльності шляхом внесення доповнень до кількох десятків прийнятих раніше законів і різних відомчих документів та їх взаємного узгодження; забезпечити інноваційний розвиток одночасно в головних індустріально та науково розвинених регіонах України.

Але, сподіваючись на краще, хочеться виходити з того, що українська влада глибоко замислиться в світлі здійснення реформ розвитку економіки, які від неї чекає не тільки український народ, але і багато держав, що підтримують Україну в її демократичних перетвореннях. Інноваційний розвиток економіки України потребує внесення пропорційних змін до нормативно-правової бази держави, що враховують як власні помилки, так і досвід такого розвитку в інших країнах, а також спираються на використання інтелектуального потенціалу та ініціативу й зацікавленість у цьому розвитку всього українського народу. При цьому

конкурентоспроможність слід постійно поновлювати через активний інноваційний процес [4, с. 36].

Досвід розвинених країн світу свідчить про існування низки ефективних форм підтримки інноваційної сфери [1, с. 37-38]: гарантування державою позик, пільгове кредитування інноваційного підприємництва, податкові пільги щодо стимулювання науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, податкове списання (зменшення оподаткованого доходу), податковий кредит (зменшення суми податкового зобов'язання), банківське кредитування, вкладання коштів у розвиток інноваційної інфраструктури, активне використання програмно-цільових методів у разі розподілу бюджетних коштів, зворотне та незворотне фінансування малих інноваційних фірм на конкурсних засадах, венчурний (ризиковий) капітал тощо.

Висновки.

Ціна переходу українського народу на демократичні цінності виявилася неймовірно велика. Цей перехід ще не остаточний і вимагає напружених зусиль всього суспільства для очищення від іржі корупції, тотальної безвідповідальності. Повному перезавантаженню підлягають державна влада і всі її корумповані органи. Україна, маючи відповідні інноваційну сферу та науковий потенціал, повинна постійно їх нарощувати. Мова йде про катастрофічний стан української науки, освіти, інноваційного розвитку галузей, від яких залежить майбутнє всієї країни - підемо ми шляхом бананових республік і повної залежності від розвинених країн або ж станемо рівними серед рівних. Майбутні інновації неможливо передбачити. Інноваційний підхід від повсякденної діяльності відрізняється прагненням досягти поставлених цілей і підбором найбільш оптимальних сценаріїв і умінням переходити від одного сценарію розвитку до наступного в найбільш сприятливий момент. Використання запропонованого підходу до формування механізмів та стратегій провайдингу технологічних інновацій дозволить спрямовувати діяльність підприємств в напрямку стратегічної моделі інноваційного розвитку, систематизувати інноваційні перетворення, організувати раціональну взаємодію всіх внутрішніх елементів системи, забезпечуючи конкурентоспроможність товарів і послуг.

Список літератури

1. Власова І. Особливості фінансування інноваційної сфери в розвинених країнах світу / І. Власова // Вісник КНТЕУ. – 2009. – № 1. – С. 36-46.
2. *Иншаков О. В. Теория факторов производства в контексте экономики развития [Текст] : научный доклад на Президиуме*

МАОН / О. В. Иншаков. — Волгоград: Издательство Волгоградского государственного университета, 2002. — С. 64-65.

3. Кобушко І.М. Шляхи покращення фінансування інноваційного розвитку в Україні з використанням міжнародного досвіду / І.М. Кобушко, Е.І. Гусейнова // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – № 2. – С. 124-130.

4. Олейнікова Л.Г. Інноваційний розвиток як мотив детінізації економіки / Л.Г. Олейнікова. – Фінанси України. – № 3. – 2011. – С. 35-41.

5. Шнипко О. Інноваційне становище України: Проблеми та перспективи / О. Шнипко // Вісник Національного банку України. – 2008. – № 2. – С. 22–24.

6. Global R&D funding forecast, 2014.: http://www.battelle.org/docs/tpp/2014_global_rd_funding_forecast.pdf

7. <http://erawatch.jrc.ec.europa.eu/erawatch/opencms/information/country...>

8. Jay L. Abraham MetaMorphic Innovation: a Power Tool for Breakthrough Performance [Електронний ресурс] / Jay L. Abraham, Daniel J. Knight // Strategy & Leadership. – 2000 – V. 28 – Режим доступу : http://www.ergen.gr/files/Metamorphic_Innovation.pdf

В статье рассмотрены теоретические и практические аспекты формирования стратегий и механизмов внедрения технологических инноваций, осуществлен мониторинг существующих проблем и предложены авторские подходы по их решению в свете реалий современного экономического пространства.

Технологические инновации, внедрения инноваций, стратегии технологического развития, механизмы освоения инноваций.

In the article the theoretical and practical aspects of strategies and mechanisms for the implementation of technological innovation, revealed the existing problems and proposed approaches to the copyright of their decision in light of the realities of modern economic space.

Technological innovation, innovation, strategy, technological development, innovation development mechanisms.